

PRESS KIT



www.ceskatelevize.cz/ucitelka, www.facebook.com/ucitelka.cz

KONTAKT PR, TISKOVÝ SERVIS:

Martina Chvojka Reková, martina.rekova@4press.cz, tel. + 420 731 573 993
Klára Mixová, klara.mixova@4press.cz, tel. + 420 731 514 462

Press kit a foto ke stažení: www.a-company.cz
login: press@a-company.cz heslo: vstupt3

Tvůrci

Producenti: Rozhlas a televízia Slovenska (Tibor Búza), PubRes (Zuzana Mistríková, Ľubica Orechovská), Offside Men (Ondřej Zima, Jan Prušinovský), Česká televize (TPS Kateřiny Ondřejkové)

Režie: Jan Hřebejk

Scénář: Petr Jarchovský

Kamera: Martin Žiaran

Střih: Vladimír Barák

Zvuk: Jiří Klenka

Hudba: Michal Novinski

Architekt: Juraj Fábry

Kostýmní výtvarnice: Katarína Štrbová Bieliková

Umělecká maskérka: Anita Hroššová

Výkonný producent: Erik Panák

Finanční podpora

Ministerstvo kultury Slovenské republiky, Audiovizuální fond, Statní fond kinematografie

Žánr drama/slovensko-český

Stopáž 102 minut

Přístupnost přístupný

Formát DCP 2D, DVD

Distributor A-Company Czech

Světová premiéra: 4. 7. 2016 na 51. MFF Karlovy Vary (hlavní soutěž)

Distribuční premiéra: 21. 7. 2016

Postavy a obsazení

Zuzana Mauréry (Marie Drazděchová)
Csongor Cassai (Marek Kučera)
Peter Bebjak (Václav Littmann)
Martin Havelka (Jaroslav Binder)
Ondřej Malý (invalidní důchodce Řehák)
Éva Bandor (Hana Binderová)
Zuzana Konečná (Iveta Kučerová)
Richard Labuda (Karol Littmann)
Oliver Oswald (Filip Binder)
Tamara Fischer (Danka Kučerová)
Ina Marojevič (ředitelka školy)
Monika Čertezni (zástupkyně Chvalovská)
Alexandra Strelková (Králová)
Martin Šulík (školník)
Judita Hansman (kadeřnice Bártová)
Ela Lehotská (zelinářka Vojáčková)
Jozef Domonkoš (doktor Němec)
Ladislav Hrušovský (soudce Malinovský)
Attila Mokos (pan Kindl)
a další



Synopse

Zdánlivě empatická a laskavě vyhlížející učitelka manipuluje prostřednictvím svých žáků jejich rodiče za účelem osobního obohacení, ať už v podobě materiálních výhod, či dokonce vidiny milostného poměru. Nejen z obavy o prospěch svých milovaných dětí většina rodičů třídní učitelce základní školy podléhá a poskytuje jí nejrůznější služby, dárky a jiné pozornosti. Najdou se však tři rodiny, které se rozhodnou učitelce vzepřít a stávající situaci se společně s ředitelkou školy pokusí zvrátit na konspirativní třídní schůzce. Děj strhujícího a velmi aktuálního snímku o síle lidského charakteru inspirovaného skutečnou událostí se sice odehrává na začátku 80. let, ale jde o příběh univerzální, který by se mohl odehrát kdekoli a v jakékoli době, neboť zkorumpovanost, stejně jako malost a vypočítavost vládnu světem bez ustání.

Autorská dvojice scenárista Petr Jarchovský a režisér Jan Hřebejk se poprvé spojila s mladou producentskou společností Offside Men (Ondřej Zima a Jan Prušinovský), která má na kontě seriál Čtvrtá hvězda a film Kobry a užovky. Přestože byl snímek původně zamýšlen jako ryze český projekt, vznikl nakonec jako slovensko-česká koprodukce s hlavním producentem společností PubRes (Zuzana Mistríková a Ľubica Orechovská). Tvůrcům se tak podařilo obsadit na filmovém plátně neokoukané, ale vynikající herce (Zuzana Mauréry, Csongor Kassai, Peter Bebjak, Martin Havelka, Ondřej Malý a další) a snímek nakonec natočili ve slovenské metropoli.



O filmu

„Každý dospělý, a většina dětí, zažil situaci, kdy cítil, že to, co je zrovna momentálně výhodné, je zároveň nesprávné. A naopak, že zachovat se podle svědomí anebo jen dobrého vychování může být nebezpečné anebo jen krajně nevýhodné. Proto tomuto příběhu může porozumět každý,“ říká režisér Jan Hřebejk.

Příběh z pera Petra Jarchovského odkazuje svou atmosférou, ztvárněním a tématem k filmu Musíme si pomáhat. *„A jako nebyl tématem Musíme si pomáhat holocaust nebo nacismus, tak tady nehrajeme o komunismu a šikaně. Naše téma je zkrátka strach, oportunismus, lidská důstojnost a podobně,“ dodává Hřebejk.* Tvůrcům se podařilo do Učitelky obsadit na filmovém plátně neokoukané, ale vynikající herce v čele se Zuzanou Mauréry. Casting znamenal pro Jana Hřebejka osvěžení včetně dětských rolí, z dospělých herců v minulosti točil jen s Csongorem Kassaiem. Ve filmu dále hrají Peter Bebjak, Zuzana Konečná, Martin Havelka, Ondřej Malý a v jedné z hlavních dětských rolí vnuk Mariána Labudy Richard.

„Zápas s učitelkou, která zneužívá své postavení, odráží jak dobou podmíněná, tak nadčasová morální dilemata. Reálná rodinná historka přetrvala svojí intenzitou v rodinné mytologii. Celá ta léta byla při nejrůznějších příležitostech znovu a znovu připomínána a převyprávěna. Události, které se odehrály na jedné konspirativní rodičovské schůzce, mě inspirovaly k variaci na žánr soudního dramatu,“ říká scenárista Petr Jarchovský. Tvůrci jen hlavní postavu učitelky vybavili kvůli přesvědčivosti a nadčasovosti větší rafinovaností, inteligencí a sex-appealem. *„Na scénáři a mé postavě se mi líbilo, že nebylo jednoznačné, jestli jde o komedii, nebo drama. Snažila jsem se paní učitelku Drazděchovou v této poloze udržet a nebylo to až tak náročné, protože to bylo výborně napsané,“ vzpomíná na natáčení představitelka hlavní role Zuzana Mauréry.* Filmaři natočili Učitelku nakonec ve slovenské metropoli a podle tvůrců přinesla energie, s jakou ve slovensko-českém štábu snímek vznikal, důležité a občerstvující impulzy.

„Když mě producent filmu a jeho autoři oslovili, jestli bych s nimi do Učitelky šla, neváhala jsem ani na okamžik. Učitelka je totiž ten druh filmu, ze kterého člověka mrazí. Je úplně jedno, ve které době se děj filmu odehrává, protože jeho příběh je 'bohužel' nadčasový. Ohýbání hřbetů pro malý prospěch či výhodu je něco, co kolem sebe můžeme vidět dnes a denně. Tak doufám, že třeba po zhlédnutí Učitelky budeme všichni statečnější,“ dodává Kateřina Ondřejková z České televize.



Rozhovor s režisérem Janem Hřebejkem



Co vás na scénáři k filmu Učitelka, který svou atmosférou, ztvárněním a tématem trochu odkazuje k vašemu filmu Musíme si pomáhat, zaujalo natolik, že jste se jej rozhodl natočit?

Ten příběh znám zhruba z té doby, protože začátkem osmdesátých let mi ho Petr Jarchovský vyprávěl jako svoji celkem nedávnou příhodu... Je to zkrátka naše téma: strach, oportunismus, lidská důstojnost a podobně.

Od tématu partnerských vztahů jste se tentokrát přesunul k širšímu tématu síly a kvality lidského charakteru. Myslíte si, že právě to v současnosti lidi zajímá?

Nás to zajímá! Kdyby nám to nepřišlo mimořádně zajímavé, tak se do toho nepouštíme. On je to působivý film. Když ho promítáme náhodnému publiku, působí na něj velice emotivně, vrací se k němu i několik dní. Není to primárně politický film, ale je trochu obtížné se takové nálepce vyhnout. Říkáme mu „Pupendo s příběhem“.

Atmosféra filmu je relativně komorní. Byl to záměr?

Ano, chtěli jsme, aby to bylo co nejsevěřenější. Chtěli jsme, aby stylizace byla co nejpřirozenější, nejčistší.

Inspiroval jste se při zpracování tohoto tématu nějakými konkrétními snímky?

Ne, ale když to někomu malinko připomene Mezi zdmi nebo Dvanáct rozhněvaných mužů, tak budeme pochopitelně rádi.

Jak moc byl důležitý casting dětských herců, jak se vám podařilo najít tak výrazné a přitom autentické představitele dětských rolí?

To je u takového příběhu samozřejmě klíčová věc, hlavně pro jeho emocionální účinek. Můj dík patří hlavně Ingrid Hodálové, která dělala casting a herce – včetně dětí – mi doporučila.

Jak jste vlastně našel a hledal představitelku učitelky?

Kameraman Martin Žiaran měl jasno dávno předtím, než jsme Zuzanu Mauréry obsadili. Byla to správná intuice.

Je náhoda, že herec, který hraje Káju, je vnuk Mariána Labudy, nebo jste na něj dostali nějaký tip?

Radim Labuda je jako dětský herec prý už docela známý. Není to jeho první role. Jeho dědeček je legenda, tatínek je výraznou osobností dnešní Astorky. S oběma jsem se sice potkal, obdivuji je jako herce, ale pracovně jsme se potkali jen s Radimem.

Máte vy osobně zkušenost s obdobným jednáním typu manipulace nebo zastrahování? Čerpal jste při této práci z nějakého vlastního prožitku?

Nejen za komunistů, ale podobná morální dilemata, manipulace, pochybnosti, řešíme každý dnes a denně. Na to téma vzniklo několik československých filmů, třeba Obchod na korze, Kachyňovy nebo Svobodovy filmy z osmdesátých let. Najbřtův Protektor a další...

Konzultovali jste nějaká témata, jako je třeba šikana učitelů vůči žákům, i s nějakými psychology apod.? Co je ústředním tématem Učitelky?

Tématem Učitelky není šikana učitele směrem k žákům! Dnes jsou aktuální dokonce opačné případy. Tématem je strach jako zkouška charakteru. A jako nebyl tématem Musíme si pomáhat holocaust nebo nacismus, tak tady nehrajeme o komunismu a šikaně žáků učiteli.

Myslíte si, že se podobné příběhy na školách dějí i dnes, kdy učitelé paradoxně spíše ztrácejí přirozený respekt a často se stávají obětí šikany ze strany dětí, či dokonce rodičů?

Ano, všechno se opakuje, vrací. Každý dospělý, a většina dětí, zažil situaci, kdy cítil, že to, co je zrovna momentálně výhodné, je zároveň nesprávné. A naopak, že zachovat se podle svědomí anebo jen dobrého vychování může být nebezpečné anebo jen krajně nevýhodné.

Příběh je velmi nadčasový, protože se dá v dnešní době aplikovat na řadu nejrůznějších prostředí. Přijde vám osobně společnost zkorumpovatelná více než například za socialismu?

Lidská povaha se nemění. Tehdy to bylo možná fatálnější. O to je takový příběh aktuálnější, že dneska řadu podobných situací zažíváme skrytěji.

Do filmu jste obsadil na plátně poměrně neokoukané tváře, což se dá vnímat jako záměrné zpestření. Byl to záměr?

Bylo to tím, že jsme se rozhodli točit na Slovensku. Pro mě to samozřejmě znamenalo osvěžení v tom, že za těmi protagonisty nemám žádné jejich jiné role, společenské role apod. Akorát s Csongorem Kassaiem jsem točil Musíme si pomáhat, to byl ještě na škole. Na začátku natáčení jsme si říkali, že by nebylo špatné, kdyby se nám to povedlo jako posledně...:-)

Čím je podle vás tento film ve vaší tvorbě specifický?

Že je ve slovenštině!

Jan Hřebejk (*1967)

Narodil se v Praze. Gymnázium navštěvoval společně se svým filmovým spolupracovníkem a scenáristou Petrem Jarchovským, v letech 1987-1991 vystudoval katedru scenáristiky a dramaturgie na pražské FAMU.

Už během studií na FAMU získal pozornost jako režisér krátkých filmů *Co všechno chcete vědět o sexu a bojíte se to prožít* (1988) a *L.P. 1948* (1989), které natočil ve vlastní produkci. Za ně získal i ocenění na studentských festivalech stejně jako za svůj režijní debut *Nedělejte nic, pokud k tomu nemáte vážný důvod* natočený pro Českou televizi. Už společně s Petrem Jarchovským napsal ještě během studií na FAMU scénář ke generační filmové komedii

z prostřední letního pionýrského tábora *Pějme píseň dohola* (1990) pro tehdy debutujícího režiséra Ondřeje Trojana.

Kariéru kritiky respektovaného a divácky oblíbeného režiséra odstartoval autorským filmovým muzikálem *Šakalí léta* (1993) z období 50. let 20. století z pera Petra Jarchovského podle novely Petra Šabacha. V roce 1996 natočil televizní seriál pro děti *Kde padají hvězdy*, který se prodal do mnoha zemí Evropy.

V roce 1999 měl premiéru Hřebejkův divácký megahit *Pelíšky*, retrokomedie z 60. let zachycující příběhy jedné historické generace. Nominaci na Oscara pro neanglicky mluvený film přinesl Hřebejkovi snímek *Musíme si pomáhat* (2000) o dvojici manželů ukrývajících během 2. světové války židovského uprchlíka. Velmi úspěšná byla i další retrokomedie, tentokrát z let osmdesátých, s názvem *Pupendo* (2003). O rok později zabodoval tragikomedii *Horem pádem* pro změnu ze současnosti, která sklídila jako i jiné Hřebejkovy filmy úspěch u České filmové a televizní akademie, v tomto případě také jako nejlepší film roku.

Jan Hřebejk patří k nejpracovitějším a nejúspěšnějším českým filmovým tvůrcům, který získal četná ocenění doma i na mezinárodních festivalech. Od filmu *Krása v nesnázích* (2006), který byl uveden v soutěži Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary, kde získal Zvláštní cenu poroty, točí zhruba jeden film ročně (*Medvídek*, *U mě dobrý*, *Nestyda*, *Kawasakiho růže*, *Nevinnost*, *Svatá čtveřice*, *Odpad město smrt*, *Líbánky*, *Zakázané uvolnění*). V období mezi natáčením celovečerních filmů Jan Hřebejk režíroval několik televizních seriálů, dokumentů, hudebních klipů nebo reklam, odskočil si také k divadlu. Jeho poslední celovečerní film *Učitelka* si odbude světovou premiéru na 51. ročníku MFF Karlovy Vary, kde bude uvedený v hlavní soutěži. V roce 2013 získal Hřebejk v Karlových Varech Cenu za režii filmu *Líbánky*.

Rozhovor se scenáristou Petrem Jarchovským



Příběh manipulující učitelky vychází z vašich reálných zážitků coby žáka základní školy. Co vás přimělo se k tomuto příběhu po tak dlouhé době vrátit a zpracovat jej? Situace, kterou se scénář k *Učitelce* inspiroval, se reálně odehrála na konci sedmdesátých let a zásadně formovala můj pohled na svět. Zápas s učitelkou, která zneužívá své postavení, odráží jak dobrou podmíněná, tak nadčasová morální dilemata. Reálná rodinná historka přetrvávala svojí intenzitou v rodinné mytologii. Celá ta léta byla při nejružnějších příležitostech znovu a znovu připomínána a převypravována. Události, které se odehrály na jedné konspirativní rodičovské schůzce, mě inspirovaly k variaci na žánr soudního dramatu.

Do jaké míry vycházejí vaše postavy a jejich osudy ze skutečnosti a do jaké míry jde o fikci?

Většina mých scénářů se tak či onak opírá o reálné události a má své konkrétní předobrazy. Ke klíčové dramatické situaci jsou i v případě Učitelky v průběhu výstavby scénáře přidány další dílčí situace, které ji obohacují, ať již se jedná o reálné, anebo fiktivní příběhy. Výsledný tvar je tak koktejlem destilace reálných zážitků a následné fabulace.

Jak jste jako dítě vnímal to manipulativní a diktátorské učitelčino chování? Vzbuzovala ve vás učitelka strach, nebo si stále nechávala svou masku laskavosti? Byl jste i vy sám mezi dětmi, které musely učitelce jakkoliv „pomáhat“? Nebo vaši rodiče?

V reálném životě se učitelka pod maskou maminkovské laskavosti chovala poněkud primitivněji než její filmová podoba. Aby se její postava mohla stát přesvědčivou a nadčasovou, vybavili jsme ji větší rafinovaností, inteligencí a sex-appealem. Moje maminka tehdy pracovala jako účetní na letišti, takže dilema, které řeší ve filmu otec Danky Kučerové v podání Czongora Kassaie, bylo jejím dilematem a jeho průběh a vývoj je realitě velmi blízký. Situace samotné Danky Kučerové ovšem nebyla situací mojím, nýbrž jedné mé tehdejší spolužačky.

Jaká byla podle vás ve skutečnosti motivace učitelky?

Podobná, ne-li stejná, jaká je motivace učitelky ve filmu. Stejně jako naše postava byla patrně přesvědčená, že se neděje nic špatného, že jde o vzájemnou pomoc, fungující systém služeb a protislužeb, na kterém je fungování světa založené. Ve výsledku jde o destruktivní model, který bohužel fungoval v tehdejší době a existuje v neztenčené míře i v době dnešní.

Podobné příběhy se jistě odehrávají kdekoli na světě i v dnešní době, tím je příběh vlastně nadčasový. Na druhou stranu dnes zase někdy žáci šikanují učitele. Jak moc se podle vás školství za těch třicet let změnilo?

Školství se možná změnilo, ale lidské povahy se v čase nemění. Učitelka je dramatem lidských postojů a vypráví o střetu těchto postojů. Ukazuje mechanismus, jakým se rodí odvaha čelit zlu a v jakém postavení se ocitají její nositelé nezávisle na dobovém kontextu. Bez statečných lidí, kteří seberou odvahu bezpráví čelit, nemůže existovat svobodná společnost. A to platilo stejně dříve, jako to platí nyní.

Původně byl příběh zasazen do prostředí pražské předměstské školy. Nakonec jste ho přesunuli do slovenské metropole, v Bratislavě se i natáčelo. Mělo to nějaký vliv na samotný příběh?

Když jsme z producentských důvodů dospěli k rozhodnutí situovat příběh na Slovensko, ukázalo se, že naše společná historie takovému přesunu vůbec nebrání. Na příběhu a reáliích se nemuselo měnit nic podstatného. Energie, s jakou se na realizaci Učitelky podíleli slovenští filmoví tvůrci a herci, přinesla pro nás s Honzou Hřebejkem důležité a občerstvující tvůrčí impulzy, které se, jak doufáme, odrážejí ve výsledném filmu.

Když jste příběh psal, myslel jste již na nějaké konkrétní herce? Jak moc důležitou roli sehrál dětský casting?

Velmi inspirativní byl casting, který probíhal mezi neokoukanými a pro nás často neznámými vynikajícími slovenskými herci. Jejich existenci v našich postavách pak neruší kontexty jiných rolí a dochází k pociťovému propojení s postavami. Na konkrétní herce se při psaní nesnažím myslet, to by omezovalo naši inspiraci při následném obsazování rolí. Pokud mám potřebu si ve fantazii obsadit nějaké herecké fantomy, sním o „Olympanech“: takže v mých představách pak mé postavy ztvárňuje třeba Vladimír Menšík, Hugo Haas, Dana Medřická, Jiří Hrzán, Petr Čepek...

Každý tvůrce má svá zásadnější a méně zásadní témata. Jak moc důležité pro vás bylo napsání tohoto scénáře?

Pokud jde o autorskou látku – nikoli producerský projekt – jde vždycky o téma, které společně s režisérem vnímáme jako zásadní. Film nevytvoříte během inspirativního záblesku v kavárně jako básničku. Některé látky kondenzují celý život. Když se roztok stane nasyceným a okolnosti jsou příznivé, vznikne film. Tak tomu bylo i v případě Učitelky. Nejčastější otázka, na kterou se Vás lidé jako scenáristy ptají, zní: „Jak dlouho jste ten či onen scénář psal?“ Vždycky mě fascinovala tahle potřeba odměřovat tvůrčí proces v čase. V případě Učitelky mohu odpovědět, že jsem ji psal plus minus osmatřicet let.

Rozhovor se Zuzanou Mauréry, představitelkou učitelky



O tom, že se bude točit film Učitelka, jste se dozvěděla ještě před jeho výrobou. Jak vlastně k vaší spolupráci s Janem Hřebejkem došlo?

Že pan Hřebejk bude točit tento film, jsem se paradoxně dozvěděla náhodou z rozhovoru v nějakém českém časopise. Chtěl myslím obsadit paní Šafránkovou, ale ta shodou okolností natáčela nějakou jinou učitelku, tak hledal pravděpodobně v oblastních divadlech nějakou jinou známou herečku. Tehdy jsem si řekla, že kdyby dělal casting, tak by to pro mě mohla být šance, ale že se na Slovensko asi třást nebude... A když mi spoluproducentka filmu Zuzka Mistríková za půl roku jen tak mezi řeči špitla, že asi budu dělat konkurz, pěkně jsem tam „nahoru“ poděkovala, jak mi to skvěle zařídili.

Problém manipulace, kterého se snímek týká, je aktuální v jakékoli době nehledě na politickou situaci... Jak se vám tato rozporuplná postava hrála?

Samozřejmě, bez debaty, manipulace je hnusná věc a je to všude. Má to navenek normální tvář a my si na to všichni pomalu zvykáme. Scénář byl výborný a postava učitelky byla napsaná tak, že bylo co hrát, a hlavně jsem se těšila na v podstatě zápornou postavu. Na ty jsem zatím neměla moc štěstí. Na scénáři i na postavě se mi líbilo, že nebylo jednoznačné, jestli jde o komedii, nebo drama. A to mě moc bavilo a snažila jsem se to na té hraně udržet. Náročné to až tak nebylo, protože byl dobrý scénář a bavilo nás to.

Učitelka manipuluje rodiči skrze své žáky, kteří jsou ve filmu velmi důležitými postavami. Jak se vám s tolika dětskými „kolegy“ hrálo? Jsou děti obecně dobrými

hereckými partnery?

Děti byly velmi dobře vybrané, a to nejen díky podobnosti se svými filmovými rodiči. Hrál s námi i vnuk pana Labudy a ten byl také velmi šikovný. Měli jsme tam jednu delší scénu s třídou, kterou bylo potřeba natočit na první dobrou. Před ní jsem měla respekt, protože reakce dětí na druhou a třetí klapku jsou už mírně znuděné.

Sešla jste se před kamerou nebo na jevišti už s některými z vašich dospělých hereckých kolegů z filmu Učitelka? Je pro herce taková předchozí spolupráce vždy výhodou?

Ano, s většinou herců jsem se znala velmi dobře. S Csongorem Kassaiem máme společnou zájezdovou inscenaci Romeo a Julie po třiceti letech. Z českých kolegů jsem hrála například dvě inscenace s Martinem Havelkou v Městském divadle v Brně. A samozřejmě je tu také Peter Bebjak, který režíroval seriál Odsouzené, kde jsem hrála hlavní roli. Byla to fajn parta. Vlastně se na place setkali i tři režiséři, kromě Petra Bebjaka nám školníka hrál ještě Martin Šulík, to mě moc potěšilo.

Jde o vaši první spolupráci s předním českým režisérem Janem Hřebejkem. V čem pro vás byla spolupráce s ním ojedinělá? Dával vám například jako herečce ve ztvárnění postavy učitelky nějakou volnost?

Pro mě to byla jedna z nejpříjemnějších spoluprací. Myslím, že si pan Hřebejk velmi důsledně vybírá herce už při castingu a potom s nimi na place už nemá tolik práce. Scénář byl napsaný tak, že ani nebylo moc o čem diskutovat. Já jsem cítila jeho důvěru a měla jsem pocit, že ho to celkem baví. Velmi dobře se mi s ním pracovalo a jsem za tuto příležitost vděčná.

Rozhovor s Csongorem Kassaiem, tatínkem Danky



Ve filmu Učitelka hrajete otce Danky Kučerové, dívky, která je učitelkou Drazděchovou šikanována nejvíce. Jak se vám postava jejího otce, který je sice vystaven velkému tlaku, ale jde mu jako jednomu z mála rodičů skutečně o spravedlnost a zaslouženě dobrý prospěch své dcery, hrála?

Neposuzuji herecké nabídky na základě psychického stavu dané postavy. Spíš mě zajímá, čím můžu tu postavu obohatit já osobně. Samozřejmě že pokud je ta postava řekněme „dobře napsaná“, už od začátku herce inspiruje.

Myslíte, že i vzhledem k době, v níž se příběh odehrává, udělali rodiče maximum, co mohli?

Myslet si to můžu, ale takovou situaci jsem sám ještě nezažil. Když chráníte svoje dítě, pravděpodobně odsunete vše ostatní na vedlejší kolej.

Jde o vaši další spolupráci s Janem Hřebejkem, hrál jste v jeho filmu Musíme si pomáhat, který byl nominován na Oscara. Je podle vás v něčem Hřebejkova režie specifická?

Honza se vyznačuje tím, že ponechává prostor pro improvizaci a má rád „nedokonalé“ herectví. Pro mě jeho specialitu v režii přesně vystihuje výrok: „Prosím vás, hlavně nepodléhejte nutkání hrát!“

Jak se vám spolupracovalo s dětskými herci, kteří ve svých rolích působí velmi autenticky, jako například vaše filmová dcera?

V otázce se vlastně skrývá odpověď. Když působí autenticky, pro profesionálního herce je to rovnocenný partner. Nic víc nepotřebujete!

Setkal jste se vy osobně v nějaké fázi svého života se šikanou? V čem myslíte je příběh Učitelky dnes aktuální (ať již tématem manipulace, korupce nebo pokřivených mezilidských vztahů)?

Ano, zažil jsem to. S odstupem času jsem zjistil, že nic lepšího, co se týká mojí profese, se mi nemohlo stát. Témata, která jste vyjmenovali, byla, jsou a budou. Od chvíle, kdy první člověk zdvihl zbraň a zaútočil na svého protivníka.

Na čem aktuálně pracujete, jaké jsou vaše nejbližší plány?

Začátkem června čekají mé studenty na DAMU na Katedře alternativního a loutkového divadla klauzury z herectví, do toho cestuji po Slovensku s různými představeními, koncem července se vrhneme na Letní shakespearovské slavnosti a zároveň začnu zkoušet s bratry Bubeníčkovými projekt Orfeus v režii dvojice SKUTR.

Rozhovor s Peterem Bebjakem, panem Littmannem



Kromě herecké práce se věnujete i režii, na posledním Febiofestu jste představil své celovečerní drama Čistič, spolurežíroval jste i Příběhy prvního oddělení pro Českou televizi nebo cyklus Nevinné lži. Cítíte se více jako režisér, nebo jako herec?

Režie mě baví, uspokojuje a živí. Herectví je hobby. Proto si ho asi taky jednou za čas užiju.

Jak se vám daří zapomenout při herectví na profesi režiséra?

Jelikož hrají jednou za pět let, daří se mi to. Když hrají, snažím se zkrátka naplnit režisérovu představu a své režijní ambice dávám pod zámek.

Čím vás zaujal film Učitelka a vaše role Karolkova otce, jehož žena utekla za hranice?

Littmana, jak se ta postava jmenuje, považují všichni za nepřítele státu, div ne za disidenta, v něčích očích je hrdina. A on je přitom jen milujícím manželem, který se obětoval pro štěstí své ženy.

Jak se vám spolupracovalo s tolika dětskými herci, například s vnukem Mariána Labudy, který hraje právě vašeho syna?

Je to jako s každým jiným hercem. Je jedno, odkud je, důležité je, co umí. A Richard měl svůj talent po kom dědit. Mám rád jeho dětskou profesionalitu.

Jak vnímáte postavu manipulující učitelky, z čeho myslíte, že její chování pochází?

Z moci, kterou si uvědomovala, že má, a ze strachu, který měli všichni ostatní.

Setkal jste se vy osobně někdy s podobným chováním v takové míře, jak je zobrazeno ve filmu?

Drazděchová není osobou z minulého století, z minulého režimu. Je představitelkou všech lidí, kteří zneužívají své postavení a zneužívají naši slovanskou vlastnost nechat se ovládat.

Jak se vám hrála postava Littmanna se silným charakterem a vnitřní integritou?

Přestože vaše postava moc nemluví, mnoho vypovídá.

Dostat se na plac jiného režiséra a pozorovat ho při práci, či dokonce hrát v jeho filmu je úžasná zkušenost. A ještě navíc, když tím režisérem je Honza Hřebejk. A když se v kulisách setkáte s jinými skvělými herci, práce se mění v zábavu. A já se bavím rád.

Na čem aktuálně pracujete, jaké jsou vaše nejbližší plány kromě aktivit kolem premiéry Učitelky?

Aktuálně dokončujeme s Martinem Žiaranem minisérii Spravedlnost pro Českou televizi. Potom v létě to bude dokončení historického seriálu Četníci z Luhačovic a letos bychom podle předpokladu měli dokončit film Čiara o životě na ukrajinsko-slovenské hranici. Takže letos je toho dost.

KOPRODUCENTI



PubRes

OFFSIDE MEN



ZA FINANČNÍ PODPORY



S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY



avf AUDIO
VIZUÁLNY
FOND

státní
fond
kinematografie

DISTRIBUTOR



MEDIÁLNÍ PARTNEŘI



INTERVIEW



TOTALFILM
www.totalfilm.cz

